

Πατριαρχική Πράξις Αγιοκατάταξης του Ιερομονάχου Φιλούμενου.

Η των Ιεροσολύμων Αγία του Χριστού Εκκλησία, τεθεμελιωμένη επί του θεορύτου αίματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

του κενωθέντος επί του Φρικτού Γολγοθά υπέρ αφέσεως των αμαρτιών και σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, εκαρποφόρησεν εις τους κόλπους αυτής μάρτυρας, οι οποίοι το αίμα αυτών εξέχεαν ως προσφοράν και αντίδοσιν ευγνωμοσύνης και αγάπης τω εκουσίως υπέρ αυτών Σταυρωθέντι και εκ νεκρών Αναστάντι.

Πρώτος των μαρτύρων τούτων τυγχάνει ο πρωτομάρτυς και αρχιδιάκονος Στέφανος, όστις, κατά μίμησιν του Σωτήρος αυτού, ετελειώθη, προσευχόμενος υπέρ των λιθοβολούντων αυτόν (Πραξ. 7, 60).

Τούτον ηκολούθησεν ο άγιος Ιάκωβος, υιός Ζεβεδαίου και αδελφός του Ευαγγελιστού Ιωάννου, τον οποίον «Ηρώδης ο βασιλεύς ανείλε μαχαίρη». (Πραξ. 12, 1-2).

Μετ' αυτόν ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, πρώτος ιεράρχης της Εκκλησίας Ιεροσολύμων, εκρημνίσθη υπό των αρνουμένων τον Κύριον από του περυγίου του ναού του Σολομώντος και ετελειώθη, προσευχόμενος υπέρ των διωκτών αυτού.

Επί τα ίχνη τούτου επορεύθη ο συγγενής αυτού και διάδοχος εις τον Θρόνον, Συμεών επίσκοπος Ιεροσολύμων, ο επί Τραϊανού εις Πέλλαν της Υπεριορδανίας καταβασανισθείς και σταυρωθείς εις ηλικίαν των εκατόν και είκοσιν ετών.

Η αποστολική περίοδος της Εκκλησίας Ιεροσολύμων σεμνύεται δια τους τέσσαρας τούτους λαμπρούς νοερούς αδάμαντας αυτής, ουχ ήπτον όμως και η μεταποστολική τοιαύτη επί του απηνούς διωγμού του Διοκλητιανού σεμνύεται δια τον Ιεροσολυμίτην αποκεφαλισθέντα μάρτυρα Προκόπιον, τους εν Γάζη μαρτυρήσαντας Τιμόθεον, Αγάπιον και Θέκλαν, τον ιδρυτήν της εν Καισαρεία Βιβλιοθήκης αποκεφαλισθέντα μάρτυρα Πάμφιλον, τους εν Ασκάλωνι αποκεφαλισθέντας Πρόμον και Ηλίαν, τον εν Ιαμνεία Παύλον και άλλους αληθώς και θαυμαστώς πολλούς, ανηλεώς βασανισθέντας και μαρτυρικώς τελειωθέντας εις πάσας σχεδόν τας πόλεις της Αγίας Γης, περί «ων επιλείπει ημάς ο χρόνος διηγουμένους». (Εβρ. 11, 33).

Εις την σεπτήν χορείαν των μαρτύρων τούτων των πρώτων αιώνων της ζωής της Εκκλησίας, οίτινες ηρνήσαντο απαρνήσασθαι Χριστόν, ανήκουν και όσοι εις τους ακολουθήσαντας αιώνας δια Χριστόν και την αλήθειαν και ακεραιότητα της Ορθοδόξου ημών πίστεως κατεδιώχθησαν, οίον ο εις Περσίαν μετά του τιμίου Σταυρού απαχθείς αίδιμος Πατριάρχης Ιεροσολύμων Ζαχαρίας και οι εν τη Μονή του αγίου Σάββα του ηγιασμένου υπό των Περσών αναιρεθέντες Πατέρες.

Εις το ιερόν σύνταγμα τούτων τάσσονται και όσοι εκ του Τάγματος των Σπουδαίων μοναχών ηγωνίσθησαν και την ψυχήν αυτών έθεσαν υπέρ των Παναγίων Προσκυνημάτων, των απτών τούτων μαρτυριών και τεκμηρίων της επί γης ενδημίας του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, οίον ο περιβόητος επ' αρετή και αγιότητι Πατριάρχης Ιεροσολύμων Λεόντιος.

Εις τούτων τυγχάνει και ο εν τοις καθ' ημάς χρόνοις βιώσας, αείμνηστος Αγιοταφίτης Αρχιμανδρίτης Φιλούμενος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής του Φρέατος του Ιακώβ.

Ούτος εξ Ορούντος της αγιοτόκου νήσου Κύπρου καταγόμενος, αφήχθη εις Ιεροσόλυμα εις νεαράν ηλικίαν, έχων εν εαυτώ την παρά των ευσεβών και πολυτέκνων γονέων αυτού παιδείαν και νουθεσίαν Κυρίου και την εν τη ιερά Μονή Σταυροβουνίου μοναχικήν δοκιμήν.

Φοιτών εις την Πατριαρχικήν Σχολήν, διεκρίνετο επί επαινετή επιμελεία και χρηστοίς ήθεσι. Αποφοιτήσας αυτής, ενεδύθη το μοναχικόν σχήμα, εντασσόμενος εις το μοναστικόν Τάγμα των Σπουδαίων μοναχών, φυλάκων του Παναγίου και Ζωοδόχου Τάφου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ως μοναχός εξήλου τους τρόπους των Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας, ήτοι ακρίβειαν εν ταις καθ' ημέραν κατ' ιδίαν προσευχαίς και εν τη Εκκλησία ακολουθείαις, άκραν εγκράτειαν, νηστείαν και λιτότητα.

Κληθείς εις το αξίωμα της ιερωσύνης υπό της Μητρός των Εκκλησιών και δεχθείς αυτό, κατέδειξεν εαυτόν πιστόν οικονόμον των μυστηρίων του Χριστού εις τας ανατεθείσας αυτώ ποικίλας προσκυνηματικές και ποιμαντικές διακονίας, ως αυτής του ηγουμένου της ιεράς Μονής των Αγίων Αποστόλων εν Τιβεριάδι, ηγουμένου της ιεράς Μονής του Αρχαγγέλου Μιχαήλ εν Ιόππη, ηγουμένου της εν Ιεροσολύμοις ιεράς Μονής των Αρχαγγέλων, Διευθυντού του Οικοτροφείου της Πατριαρχικής Σχολής, ηγουμένου της ιεράς Μονής του αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου και του Προφήτου Ηλιού, Τυπικάρη εν τω μοναστηριακώ ναώ των αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, ηγουμένου της εν Ραμάλλα ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και εν τέλει ηγουμένου της ιεράς Μονής του Φρέατος του Ιακώβ εν Νεαπόλει τής Σαμαρείας.

Την διακονίαν ταύτην της «πηγής του Ιακώβ» (Ιω. 4, 6) «εν πνεύματι και αληθεία» (Ιω. 4, 23) επετελεί, στοιχών τη παρ' αυτή υπό του Κυρίου ρηθείση εντολή «πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντας Αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν». (Ιω. 4, 24). Απειλούμενος υπό κατά καιρούς εμφανιζομένου αλλοδόξου πεφανατισμένου επισκέπτου, ίνα εγκαταλείψη το προσκύνημα, μηδόλως υπέκυπτε.

Εις το παρεκκλήσιον του Φρέατος ευρισκόμενος και την ειθισμένην αυτώ εσπερινήν ακολουθίαν επιτελών, το εσπέρας της 16ης/29ης Νοεμβρίου του σωτηρίου έτους 1979, εδέχθη ύπουλον και βιαίαν επίθεσιν, φθόνω του μισοκάλου δαίμονος, υπό του απειλούντος αυτόν ανοσίου ανδρός, όστις δια πελέκεως ήνοιξε βαθειάν σχισμήν εις το μέτωπον αυτού, απέκοψεν αυτώ τους δακτύλους της δεξιάς χειρός, δραπετεύων δε εξεσφενδόνισε χειροβομβίδα και απετελείωσεν αυτόν.

Τα θραύσματα της χειροβομβίδος άφησαν ξύσματα και αι σταγόνες του αίματος αυτού άφησαν τα ίχνη και τα στίγματα αυτών ορατά άχρι της σήμερον επί των τοίχων του παρεκκλησίου του Φρέατος εις μνημόσυνον αιώνιον του μαρτυρίου αυτού, επιστέψαντος την οσιακήν ζωήν αυτού.

Ως η ζωή αυτού ούτω και ο θάνατος αυτού ήτο μία ομολογία πίστεως, ομολογία αίματος, εις τον τόπον επί του οποίου ο Κύριος εις την Σαμαρείτιδα, λέγουσαν «οίδα ότι έρχεται Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός» (Ιω. 4, 25), απεκάλυψεν Εαυτόν απεριφράστως, λέγων αυτή «εγώ ειμι, ο λαλών σοι» (Ιω. 4, 26).

Δια του μαρτυρίου αυτού ούτος εγένετο συμμάρτυς Φωτεινής της Σαμαρείτιδος και των υιών και των αδελφών αυτής, διο και νοτίως του επ' ονόματι αυτής κεντρικού ναού τούτου επαξίως αφιερώθη αυτώ παρεκκλήσιον επ' ονόματι αυτού, εν ω και το σεπτόν αυτού λείψανον μετακομισθέν επαναπαύεται ως πηγή δυνάμεως και ίάσεων τοις εν πίστει και ευλαβεία τιμώνσιν αυτό.

Εγένετο δε συμμάρτυς και του εκ της πόλεως της Νεαπόλεως καταγομένου αγίου Ιουστίνου, του φιλοσόφου και μάρτυρος, προς τιμήν του οποίου το έτερον βόρειον παρεκκλήσιον.

Τούτον μετά την μαρτυρικήν τελευτήν αυτού και δια σημείων μαρτυρηθέντα τοις ανθρώποις υπό του Θεού και εις τας συνειδήσεις πολλών εκ των τιμίων μελών τής Εκκλησίας καθιερωθέντα ήδη ως ιερομάρτυρα, συγκατατάσσομεν επισήμως σήμερον μετά συμπλήρωσιν τριακονταετίας από της ημέρας του μαρτυρίου αυτού, συνωδά τη αποφάσει της Συνεδρίας Ν' / 11-9-2009 της περί Ημάς Αγίας και Ιεράς Συνόδου, εις τας δέλτους του συναξαρίου αυτής, ίνα εορτάζηται ως νέος ιερομάρτυς εν τη ημέρα του μαρτυρίου αυτού, 16η/29η Νοεμβρίου εκάστου έτους, προς όφελος ψυχών και δόξαν του εν Τριάδι αγίου Θεού ημών.

Το ιερόν εκκλησιαστικόν γεγονός τούτο κοινοποιούμεν σήμερον παντί τω πληρώματι της Σιωνίτιδος Εκκλησίας και ταις κατά τόπους αδελφαίς Ορθοδόξοις Εκκλησίαις, προς εορτασμόν αιώνιον εφεξής της μνήμης του νέου ιερομάρτυρος Φιλουμένου, ου ταις πρεσβείαις εύροιμεν χάριν και έλεος, ίνα εν ενί στόματι και μια καρδια αναπέμπομεν δόξαν και αίνον τω ενδοξαζομένω εν τοις αγίοις Αυτού Τριαδικώ Θεώ ημών.

Εν τη Αγία Πόλει Ιερουσαλήμ, ,βθ' (2009) Σεπτεμβρίου ια'

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ' Πατριάρχης Ιεροσολύμων

Ο Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Βασίλειος

Ο Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος κ. Παλλάδιος

Ο Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος

Ο Μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως κ. Χριστόδουλος, Γέρων Δραγουμάνος

Ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Βενέδικτος

Ο Αρχιεπίσκοπος Αβήλων κ. Δωρόθεος

Ο Αρχιεπίσκοπος Θαβωρίου Μεθόδιος

Ο Αρχιμανδρίτης Κελαδίων, Γέρων Καμαράσης

Ο Αρχιμανδρίτης Ιουστίνος

Ο Αρχιμανδρίτης Θεοδώρητος

Ο Αρχιμανδρίτης Ιλαρίων

Ο Αρχιμανδρίτης Τιμόθεος

Ο Αρχιμανδρίτης Ευδόκιμος

Ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, Γέρων Αρχιγραμματεύς

Ο Αρχιμανδρίτης Δημήτριος, Γραμματεύς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου

Ο Αρχιμανδρίτης Γαλακτίων